

NEJSTARŠÍ KOLOWRAT NĚCO OBJASŇUJE A NAPRAVUJE

(napsáno dne 19.2.2021)

Úvod

Já, Henry Kolowrat, původně Jindřich Kolowrat-Krakovský, jsem nejstarší Kolowrat (narozen v Praze v roce 1933) z původně šlechtického rodu Kolowrat-Krakovských a nejstarší syn svého času nejstaršího Kolowrata Jindřicha Kolowrata-Krakovského (1897 – 1996). Absolvent Princeton University a Yale Law School. Americký advokát v důchodu a bývalý partner v mezinárodní firmě Dechert LLP ve Filadelfii. V praxi jsem se převážně zabýval velkými komerčními soudními spory. Žiji v Americe od roku 1948.

V roce 1959 jsem byl americkým národním mistrem v šermu epée, a v roce 1960 jsem byl v olympijském týmu Spojených států v Římě.

Mám 3 děti a 4 vnoučata. Můj jediný syn Harry a jeho žena žijí v Praze od léta 1994. Dcera a syn se jim narodili v Praze. Jejich dcera Samantha je první potomek mého otce narozený v Čechách po jeho návratu – narodila se v červenci 1996, 6 měsíců po jeho smrti. Jejich syn Alex se pak narodil v roce 1998. Sammy už třikrát hrála za český národní tým na mistrovstvích světa v ženském hokeji.

Moje mladší dcera Alyssa přijela do Plzně v roce 1994 a přestěhovala se do Prahy v létě 1995. Provádala se za Čecha. Mají dceru Alexii (Saša), 14 let.

Dlouho jsem sám do Prahy občas přijížděl. Naposledy na Vánoce 2012. Od té doby to už fyzicky nezvládám. Znova jsem se naučil česky.

Od roku 1992, kdy můj otec dostal restituci rozsáhlého majetku, až dodnes – více než čtvrt století – jsem neřekl na veřejnosti ani jedno slovo o těchto věcech. Dokonce v roce 2011 jsem i zamítl žádost pana Vladimíra Votýpky, abych s ním promluvil. Nechtěl jsem se objevit na jeho stránkách zbožňujících bývalé šlechtice.

Ale teď na sklonu života musím něco veřejně říct a něco napravit.

Prvním důvodem pro takovou nápravu jsou všelijaké články a vypěstované webové stránky, kde pod jménem Kolowrat-Krakovská se bývalá paní Dominika Perutková dlouho okázale předvádí. Také na té webové stránce kolowrat.cz, kde shromáždila obsáhlou historii rodu Kolowratů, do 13. století, mezi významné osobnosti rodu dokonce zařadila mého bratra a otce svých dětí Tomáše. Prý byl "šarmantní, dobrosrdečný pokračovatel správy rodového majetku."

Ta paní také opakovaně poukazuje na pronájem Kolowratského paláce Národnímu

divadlu na 20 let za 1 Kč ročně pořízený mým otcem jako na něco názorně inspirujícího její údajné pokračující mecenášství. Zatajená pravda ale je, že můj otec měl v úmyslu – a ve smlouvě z roku 1993 písemně stanovil – ten palác Národnímu divadlu úplně darovat. Ale můj "dobrosrdečný" bratr Tomáš a následně Dominika však ten zamýšlený dar zmařili a Národní divadlo o ten palác postupně obrali.

A dalším důvodem pro patřičné vyjádření je zamýšlené vydání knihy, která je domýšlivým pokusem té paní o jakési posmrtné zpětné osvojení mého zemřelého otce.

O restituci

Pokud největším štěstím pro naši rodinu bylo, když nás otec odvezl do Ameriky na jaře 1948, pak největším neštěstím – pro mého otce, jeho 5 dětí, a 11 vnoučat (3 moje děti, a 3 a 5 mých dvou sester) pak narozených v Americe, tedy pro rodinu jako jeden celek – byla restituce. Matka zemřela v únoru 1992 v Americe, a tak to neštěstí nezažila. Restituce roztrhla naši rodinu a ta největší trhlina nastala mezi mnou a bratrem Tomášem, se kterým jsem dříve míval vřelý vztah nejstaršího bratra k nejmladšímu.

Když se otec vrátil do Prahy v roce 1992, přijel s ním Tomáš, který dříve pracoval jako kameraman v Miami na Floridě. Po příjezdu žil spolu s otcem ve vile na Barrandově. Od začátku měl v úmyslu, aby od otce získal pro sebe všechnen ten restituovaný majetek. Tomáš si chtěl celý majetek přivlastnit před otcovou smrtí tak, aby v dědictví nezůstalo nic pro zákonné dědické podíly jeho sourozenců a jedenáct synovců a neteří. Po dobu nejméně jednoho roku před otcovou smrtí také měl ve vile instalované zařízení, aby mohl odposlouchávat všechny otcovy telefonáty a tak ho kontrolovat.

Domy v Praze Tomáš nabyt už v letech 1992 a 1993 tím, že otcovi hrozil, že pokud ty domy nedostane, vrátí se do Miami a nechá otce na holičkách. Ale les byl jiná věc.

Otec měl vždy – i během dlouhých let v Americe – s lesem zvláštní spojení. Být v lese a cítit tu vůni ho fyzicky zregenerovalo, oživilo. Nechtěl se vzdát svých lesů dokud žil. Vzdát se lesů bylo pro něj jako konec života.

Navíc během toho času spolužití s Tomášem v Praze byl otec Tomášem zklamán. Došel k závěru, že v Tomášovi vsadil na špatného koně. Sám mi to otec řekl dne 10. 12. 1995 během mé poslední návštěvy na rozloučenou – že v Tomášovi asi „*bet on the wrong horse*“. Také si bolestně uvědomoval, že má čtyři ostatní děti a jedenáct vnoučat, které nemá z dědictví vynechat. Nechtěl proto dělat další převody majetku na Tomáše a přál si, aby se to všechno po jeho smrti v rodině smířlivě vyřešilo.

Otec tlaku převést les dlouho odolával. Ale nakonec, dne 22. prosince 1995, když chátrajícímu otcovi bylo 98 let – měsíc před jeho smrtí – Tomáš úspěšně zorganizoval schůzku okolo otce, kam přišli Tomášovi hlavní podpůrci s jimi vybraným notářem. Ten přinesl 12, už předem kompletně připravených darovacích smluv převádějících na

Tomáše všech asi 5.500 ha lesa na Tachovsku. Už to byl fait accompli. Notář otci smlouvy postupně předkládal pro podpis, duchaplně details předčítal, a otec podepisoval. Také podepsal závěť plně ve prospěch Tomáše. Notář vůbec nikdy – před přípravou těch smluv nebo později nebo při tom jednání – s mým otcem privátně a důvěrně nehovořil, ne o tom, co od něj žádali, ne o tom, co on by si sám skutečně přál, ne o rozhodných dědických následcích svých činů.

Ale zbytek lesa – skoro 1.000 ha na Klatovsku – dělal další problém. Navzdory své horečné práci notář nemohl rychle dostat potřebnou identifikaci informací od katastrálního úřadu. Měnil se tam systém. Konečně, teprve až 12. ledna 1996 – 7 dní před otcovou smrtí – notář mohl přispěchat na rychle zorganizovanou druhou schůzku. Přinesl 24 už předem připravených darovacích smluv převádějících na Tomáše nejenom ten les a jiné pozemky a nemovitosti na Klatovsku, ale také zámek Diana a podnik Kolowratovy Lesy a velké množství uměleckých předmětů.

Notář tu haldu 24 dokumentů umírajícímu otci předkládal a otec ty papíry poškrábal něčím stěží podobným svým starším podpisům. Ovšem, zase žádná privátní konzultace. Navíc dva dny předtím, při návštěvě dne 10. ledna 1996, otcova ošetřující lékařka zapsala do svého spisu, že otec má "halucinace, občasné stavy normální mysli". Byla názoru, že otec už neměl podepisovat závazné dokumenty.

V honu získat celé dědictví se Tomáš strašně změnil k horšímu. Osobně jsem tu změnu zažil, když jsem se s ním setkal na Barrandově v červnu 1996 na žádost sestry Evy. Přeměnou byl pro mne k nepoznání.

Slečna zlatokopka

"Nejsem zlatokopka, jak si mnozí myslí" prohlašuje Dominika v magazínu OnaDnes ze dne 29.4.2008. Takové veřejné popření je spíše implicitní přiznání. Navíc ta slečna v tom článku nedává těm "mnohým" žádný důvod, aby nedošli k logickému závěru o situaci, kde bohatý pán, 53 let, se po dvou letech nezájmu najednou zajímá o slečnu, 29 let, která se mezitím v těch dvou letech rozhodne, že práce v advokacii se jí nezamlouvá a raději odejde do organizace módních přehlídek a společenských akcí, kam ten starší pán často také chodil.

Příležitostně se tam ta slečna s tím starším bohatým pánem – mým nejmladším bratrem Tomášem – seznámila. Jak to vysvětlila Dvojce Rozhlasu dne 26. 3. 2012: "Po seznámení se svým mužem Františkem Tomášem jsem ale poznala, že nechci dělat kariéru. Paradoxně jsem 2 roky odmítala jeho různá pozvání a utíkala mu. Pak ale přeskočila pověstná jiskra a zůstali jsme spolu."

Já to mám z první ruky, jak mu ta slečna skutečně utíkala, až ho chytila, a jak to s tou jiskrou bylo. Tak úspěšně se jí ten útěk povedl, že otěhotněla, vědoma si – vystudování

práv jí alespoň trochu posloužilo – že její nezletilé potomstvo s ním bude mít povinné dědické právo na všechnen jeho majetek. Tím úspěšně předběhla jednu Tomášovu milenkou, která nedávno předtím nešťastně utrpěla samovolný potrat dítěte zplozeného s Tomášem. S narozením jejího syna Maximiliana s Tomášem dne 28.9.1996 toho Dominika docílila a dále zajistila s dcerou Francescou narozenou 11.8.1998.

Tomáš předčasně zemřel na rakovinu plic v červnu 2004 ve věku jenom 61 let. Nepříznivou diagnózu dostal už na podzim 2003. Lékaři dlouho doporučovali operaci. Tomáš měl alespoň štěstí v tom, že diagnóza přišla ve fázi, když se operací ještě mohl zachránit. Navzdory tomu Tomáš ty rady stále ignoroval. Jsem přesvědčen, že Tomáš tak prostě spáchal pomalou sebevraždu. Vzdal se života. Jeden z důvodů byla Dominika. Mají dvě děti, nikdy spolu nebydleli, nebyli manželé a stala se pro něj alergická, vůbec ne nějaká životní partnerka.

Navzdory tomu, co se za těch předchozích 12 let stalo, když jsem slyšel, že Tomáš umírá, po dlouhé úvaze jsem ho navštívil na rozloučenou. Skoro dvě hodiny jsme si skoro jako za stara bratrsky popovídali. Oba jsme vzájemně věděli, že umírá. Byl se svým koncem smířen. Zemřel o měsíc později.

Ohledně Dominiky mi Tomáš řekl, že se s ní setkal asi dva roky předtím, než se něco stalo, myslel, že snad byla ve vztahu s někým, ale pak mi to Tomáš najednou s úsměvem – částečně pohrdavě, částečně rezignovaně – stroze shrnul: „*What the hell is a guy supposed to do when a woman throws herself at him?*“

Kontext té americké idiomatické poznámky byl, že Dominika se najednou ze své iniciativy úplně otevřeně sexuálně nabídla, a přestože Tomáš tu nabídku nezamítl, v tom přesném momentu byl překvapen.

Přejmenovaná Kolowrat-Krakovská, později Kolowrat-Krakowská – „mecenáška“ – vystupuje

Na své okázané webové stránce kolowrat.cz se Dominika chlubí tím, že v roce 1993 "Hrabě Jindřich Kolowrat-Krakowský pronajal na dvacet let Kolowratský Palác Národnímu divadlu za symbolickou jednu korunu ročně, v této tradici pokračuje rod Kolowrat-Krakowských i nadále."

To je klamné. Skutečná a zatajená pravda je, že můj otec měl v úmyslu ten palác Národnímu divadlu navždy darovat. Ale prostě řečeno, bratr Tomáš a pak Dominika ten zamýšlený dar zmařili a Národní divadlo o ten palác postupně obrali.

Ve smlouvě, kterou můj otec uzavřel s Národním divadlem dne 27.5.1993 a palác pronajal na dvacet let za symbolickou 1 Kč ročně, otec navíc prohlásil a stanovil v Bodu IV/2 té smlouvy:

"Pronajímatel předpokládá, že v dohledné době založí nadaci, na kterou převede vlastnictví k předmětu této smlouvy. Nájemce se zavazuje, že dle pokynů pronajímatele vyvine potřebnou součinnost nutnou k tomu, aby tato nadace byla založena."

Krátce po otcově smrti se bratr Tomáš zviditelnil ve článku v Magazínu DNES ze dne 14.3.1996, zřejmě aby seznámil širší občanstvo se svými šlechtnými a dobročinnými popudy a úmysly, prý nemaje "právo zplundrovat domy či hospodářství Kolowratů v nějaké honbě za výnosy".

V tom článku Tomáš také vysvětloval: „Tatínek dokázal skoro všechno, co chtěl. Jeden sen se mu však nesplnil. Chtěl převedením části svého jmění založit bohatou nadaci. V této zemi by však při takové transakci zmizelo příliš mnoho peněz ve státním rozpočtu." Tomáš to připsal tomu, že "příznivé daňové podmínky pro zakládání nadací pořád neexistují. Škoda."

Co se však v "této zemi" následně stalo je, že legislativa koncem roku 1997 přijala zákon č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech, účinný od 1.1.1998. Tento zákon umožnil tvoření nadací, a navíc v § 31 zprostil nadační činnost od daně dědické, daně darovací a daně z převodu a v § 32 od daně z příjmu.

Čtenář DNES, který by snad bral Tomášovy přísliby za bernou minci, by si mohl vzápětí myslet, že Kolowratský Palác bude teď Národnímu divadlu darován. Ale co se stalo, bylo úplně naopak. Už dne 13.3.1998 Tomáš přiměl Národní divadlo, aby v krátkém dodatku ke smlouvě ze dne 27.5.1993 byl Bod IV/2 o zamýšlené nadaci vypuštěn.

Když Tomáš zemřel v roce 2004, Dominika se ujala všeho jeho majetku jako správkyně dědictví pro jejich děti a pokračovala na cestě Národní divadlo o palác obrat.

V létě 2008 Dominika zorganizovala nechutnou šarádu, ve které veřejně předstírala, že udělala něco ve prospěch Národní divadlo tím, že „aktualizovala" smlouvu mého otce z roku 1993 a tak údajně pokračovala v mecenášském duchu rodu Kolowratů. Prý ta původní smlouva „zcela neodpovídala současné právní úpravě a bylo potřeba ji aktualizovat." Radio Prague International 6.3.2008; Divadlo.cz 6.3.2008.

Vůbec nic – kromě její neochoty – nebránilo té paní tu otcovu smlouvu ve prospěch Národního divadla dále dodržet, zvláště když dle vlastního chlubení spravovala pro své děti nejenom zděděný majetek (domy, lesy), ale také zděděnou mecenášskou tradici starého rodu. Smlouva už hladce fungovala patnáct let – Národní divadlo mělo palác a platilo 1 Kč ročně, i po oklestění o nadaci v roce 1998.

Ale navzdory tomu všemu se ta paní prostě chtěla pod nějakou – tou nebo onou – záminkou vyprostit z další části mecenášského odkazu mého otce. I právě proto vyžádala, aby text té takzvané „aktualizace" byl zatajen veřejnosti. To zatajení nápadně a usvědčivě kontrastuje s nevkusnou veřejnou sebechválou pěstovanou tou paní (viz

např. interview v magazínu Czech & Slovak Leaders z roku 2016).

Ve skutečnosti Dominika tou zatajenou smlouvou v roce 2008 vypudila Národní divadlo z pěkného kusu prostoru v paláci, který otec v roce 1993 Národnímu věnoval.

Ten palác spočívá v hlavní budově č.p. 579 o rozměru 881 m² a přilehlé menší budově č.p. 1087 o rozměru 419 m². Část té menší mj. obsahuje vzduchotechnické zařízení a kotelnu, které jsou v podzemí také spojené se Stavovským divadlem (součást Národního divadla) na protější straně ulice.

Ve článku ze dne 6.3.2008 čteme na webových stránkách denik.cz, že „z nájemní smlouvy bude vyjmuta restaurace, která se dočká nové podoby a výtěžek z jejího provozu bude financovat fond Kolowrátek“, informovala dále „mecenáška“. A také, že „novinkou je, že v paláci bude sídlit nadační fond Kolowrátek.“

Nějaké kejkle. Tak ze skutečného mecenášství mého otce Dominika „aktualizovanou“ smlouvou údajně výhodnou pro Národní divadlo zabaví prostor pro restauraci. A navíc zabaví prostor pro svoji kancelář (dříve umístěnou v méně prestižní Národní 32). Pak výtěžek z té restaurace v zabaveném prostoru a druhý zabavený prostor budou sloužit pro financování a umístění té jakési výroby na okázale drobné mecenášství nazvané Kolowrátek. A bůhví co ještě ta zatajená smlouva Národnímu divadlu vzala.

Ale i to bylo jenom předehra. Ten poslední akt je ale také převážně v zamlžení. To, co se všechno dělo okolo původního vyplynutí „aktualizované“ smlouvy 1. června 2013, je také zatajené. Jisté jenom je, že po tom vyplynutí Národnímu divadlu nadále zůstalo jenom to technické spojení v té menší budově paláce. Po dobu asi jednoho dalšího roku Národní divadlo také mělo podkroví paláce, kde provozovalo Divadlo Kolowrat. Jasně je, že po 1. červnu 2014 zůstalo Národní divadlo, s malou výjimkou toho technického spojení, ochuzeno o palác.

Další zakrytá věc. Původní smlouva podepsaná mým otcem také stanoví v Bodu IV(1): „Nájemní smlouva se uzavírá na dobu dvaceti let. Tato doba začíná běžet dnem účinnosti smlouvy, t.j. dnem 1. 6. 1993 a končí dnem 1. 6. 2013. Pokud žádná ze smluvních stran ve lhůtě nejpozději třech měsíců před uplynutím doby platnosti této smlouvy neoznámí, že na dalším trvání nájemního vztahu nemá dále zájem, prodlužuje se nájemní vztah, za podmínek stanovených touto smlouvou o nájmu, mlčky o dalších deset let.“

Víme, že s malou výjimkou Národní divadlo po uplynutí té smlouvy stálo venku s prázdnýma rukama. Ale jak se to stalo? Dala Dominika Národnímu divadlu výpověď, aby mu zabránila mít palác na dalších 10 let za 1 Kč ročně? Nebo už při té „aktualizaci“ v roce 2008 nebo pak v roce 2013, také přiměla Národní divadlo, aby se těch dalších 10 let samo vzdalo tak, aby sama nemusela výpověď smlouvy poskvřnit svou mecenášskou představou?

Na své webové stránce Kolowrat.cz ohledně paláce Dominika uvádí, že: „V roce 2014 se ale Národní divadlo rozhodlo Kolowratský palác, včetně Divadla Kolowrat, opustit a celý palác vyklidilo." Vyklidilo Národní divadlo ten palác, protože skutečně z dobrých důvodů nechtělo nadále mít ten palác na dalších deset let za 1 Kč ročně? Nebo protože Dominika dříve přiměla Národní divadlo, aby se té možnosti vzdalo? Nebo protože Dominika vyžadovala, aby Národní divadlo začalo platit to, co ona mohla dostat od komerčních nájemníků?

Ta poslední kapka

V článku „Portrét Dámy" v magazínu Esence z února 2018 Dominika uvádí, že na jejím nočním stolku leží rukopis knihy psané Petrem Kovaříkem o dědečkovi jejich dětí. To je můj otec.

Později v roce 2018, kopie toho rukopisu (vlastně strojopisu) té knihy byla zaslána do mého držení, aniž bych o to požádal. Je to kniha zřejmě kompletní ve smyslu, že to má logický začátek, prostředek a konec. Ale pozoruhodné je, že ta kniha teď ještě tři roky nebyla vydaná. To svědčí o nějakém substantivním problému mezi spisovatelem a sponzory, a ne nějakém malém redakčním problému. Celá věc zřejmě teď sedí ve slepé uličce.

Knihu jsem se zájmem přečetl. Dr. Kovařík, který pro knihu provedl historický výzkum, rozsáhle cituje z knih, které můj otec napsal o svých zkušenostech a postřezích ze svého pobytu v Rusku (kniha vyšla v roce 1922) a v Americe (vyšla v 1928). Tyto knihy jsem já nikdy neměl a neviděl. Dr. Kovařík také detailně rozebírá hospodářské činnosti mého otce za první republiky a jeho účast v odboji proti Němcům za druhé světové války, o kterých jsem vlastně dříve také moc nevěděl. Dr. Kovařík mj. také cituje z otcových depeší ministerstvu zahraničí, když působil jako československý vyslanec v Turecku v letech 1945-48. Ty jsem také nikdy neviděl. Je zřejmé, že Dr. Kovařík odvedl velký kus úctyhodné práce.

Problém – a ta poslední kapka pro mne – je v tom, že projekt té knihy je zřejmě perverzní plán ze strany sponzorů zneužít životní historie a pověsti mého otce pro nezaslouženou, klamnou sebechválu.

Pozoruhodné je, co v rukopisu té knihy chybí.

Není tam nic o tom, jak v roce 1998 Tomáš připravil Národní divadlo o otcem zamýšlený dar paláce vypuštěním bodu o nadaci z otcovy původní smlouvy.

Nic o Dominiky částečném vypuzení Národního divadla z paláce tou zatajenou, ale veřejně klamně představenou „aktualizovanou" smlouvou v roce 2008.

A nic o tom, jak se stalo, že původní dvacetiletá smlouva se v roce 2013 automaticky

neprodloužila na dalších 10 let za 1 Kč ročně.

Dr. Kovařík je uznávaný spisovatel a pro knihu udělal hodně výzkumu. Není pravděpodobné, že by sponzory nepožádal, aby mohl patřičně prozkoumat původní smlouvu mého otce s Národním divadlem z roku 1993, tu „aktualizaci“ z roku 2008, dokumenty ukazující okolnosti, za kterých Národní divadlo s výjimkou malého technického spojení postupně opustilo palác a jiné dokumenty od roku 1993 související s jednáním o závazkovém stavu mezi Kolowraty a Národním divadlem ohledně toho paláce.

Z toho vyplývají dvě možnosti. Buď sponzoři odmítli tu dokumentaci Dr. Kovaříkovi dát, nebo mu zakázali v knize psát o těchto skutečnostech, nebo kombinace těch i jiných možností.

Připadá mi, že Dr. Kovařík nakonec svoji integritu ve svém rukopisu provizorně zachránil tak, že popsal otcovu transakci s Národním divadlem pouze touto jednou úplně krátkou strohou větou (str.181):

„Roku 1993 učinil Jindřich Kolowrat-Krakowský pro něj typické mecenášské gesto: na dvacet let pronajal Kolowratský palác na Ovocném trhu Národnímu divadlu za symbolickou 1 Kč ročně.“

Tak „pro něj typické“. Ne „pro Kolowraty typické“, což by bylo snadnější pro sponzory si osvojit.

A zřejmě, aby dále zabránil nežádoucí a klamně inferenci z toho co napsal, Dr. Kovařík uložil na tu větu karanténu tak, že ji obklopil úplně nesouvislými údaji. Tak před tou větou o paláci psal, že v roce 1995 byl vytvořen lesní hospodářský celek Kolowratovy Lesy. Pod tou větou psal, že v roce 1994 vyšla kniha o otci "Očima nejstaršího z Kolowratů", sepsaná Rostislavem Sarvasem.

Mimo toho, co v rukopisu knihy chybí, je pozoruhodné, co tam sponzoři prosadili vložit, aby se povýšili nadsazením jejich vztahu k mému otci. Ale udělali to tak hloupě, dokonce absurdně, že to je úplně k smíchu.

V úvodní poznámce Dr. Kovařík píše (str. 5), že "po dohodě" s vnukem Maximilianem bylo v knize použito pro otce jméno Kolowrat-Krakowský, s dvojitým „w“ v druhé části jména, a ne Krakovský s jednoduchým „v“, prý protože současní členové jeho rodu v Čechách – tedy sponzoři – používají tuto podobu jména.

Samozřejmě, kdyby Dr. Kovařík samostatně přišel k závěru, že je vhodné v knize o mém otci nepoužít jméno Krakovský s jednotlivým „v“, které si můj otec skoro před 100 lety přivlastnil a pak celý život používal, žádná „dohoda“ by nebyla potřeba a také by nebyla potřeba na takovou dohodu poukázat. Prostě to vypadá, že to naopak byl drzý příkaz od sponzorů, kterému Dr. Kovařík tuším provizorně ustoupil, aby mohl zachovat možnost

další spolupráce s nimi.

Nejpozději od roku 1928 a během svého dlouhého života můj otec psal Kolowrat-Krakovský s jednoduchým „v“. Tak se představil na obalu své knihy „Amerika a My“ a na stránkách Přítomnosti. Chtěl se tak vlastenecky počestit a oddálit se od svého jazykového původu v němčině. S rodiči mluvil německy a česky se teprve naučil, když chodil do základní školy v Týnci začátkem dvacátého století. Dokonce se styděl za to, že jeho otec (zemřel 1910) byl německým agrárním poslancem a ne českým. Tato minulost mu hodně vadila. Co nejvíce se chtěl prosadit jako český vlastenec. Kdykoli se mluvilo o českých záležitostech, otce skoro první komentář o tom nebo onom člověku byl, zda ten člověk byl nebo nebyl vlastenec, nebo velký vlastenec, nebo žádný vlastenec.

A se jménem Kolowrat-Krakovský byl uznán. S tímto jménem byl pověřen jako vyslanec do Turecka v roce 1945, a s tímto jménem byl uveden v usnesení krajského soudu trestního v Praze ze dne 28.4.1948, kde byl stíhán pro zločin prorady a všechen jeho majetek byl zabaven. Jména otce a Tomáše jsou také s jednoduchým „v“ uvedena notářem v haldě smluv přepisující les na Tomáše. Já sám ještě mám můj starý diplomatický pas z roku 1945, kde jsem uveden jako „Jindřich Kolowrat-Krakovský syn mimořádného vyslance“.

V tom „Nejsem zlatokopka“ článku z dubna 2008 se bývalá paní Perutková chlubí, že po Tomášově pohřbu jí údajně „přátelé ze šlechty“ říkali, že pro ně je Kolowratová. To jí ale zřejmě nestačilo, a tak si dala jméno úředně jenom rok po Tomášově smrti v roce 2004 změnit na Kolowrat-Krakovská. Nikdo se vzápětí nad tím prý nezastavil, ale příbuzný Honza [Kolowrat-Krakovský-Liebsteinský] jí prý pak vyčítal, že správně historicky „Krakovský“ má mít dvojité [„w“], a tak ona v tom článku vysvětluje, že přestože „Správně historicky by tam mělo být dvojité [„w“], ale Tomáš i děti mají v rodném listu jednoduché, tak to nemohlo být jinak.“

Ale ta výčitka od Honzy se jí asi tak dotkla, že když původně to prý jinak být nemohlo, to nemožné se stalo. V „Kolowrat-Krakovští“ článku ve Wikipedii je teď uvedeno, že to dvojité „w“ je „rodinou preferovaný pravopis“. Další vysvětlení je na Dominiky webové stránce kolowrat.cz, kde pod kategorií „Aktuality“ je napsáno dne 29.8.2013:

„JUDr. Dominika Kolowrat-Krakovská, Maximilian Kolowrat-Krakovský a Francesca Kolowrat-Krakovská se rozhodli sesouladnit znění svého příjmení s historickou tradicí rodového označení. Správná ortografie jména obsahuje dvě dvojité „w“, zatímco v době komunistického zřízení díky nedbalosti státních úředníků, která byla následně převzata i matričními úřady po roce 1989, docházelo k soustavnému uvádění nepřesného tvaru Kolowrat-Krakovský.“

To je k smíchu. Komunisti jsou za hodně vinni, ale ne za to jednoduché „v“. A je to také blbost. V tom rukopisu o mém otci je velký obrázek knihy „Amerika a My“ z roku 1928 s

„Kolowrat Krakovský" vytištěném na obalu.

Takové rozmarné přenálepkování jména ovšem ukazuje, jak úzkostlivě je arivistka Dominika posedlá starostí o své kýžené uznání u svých domnělých „přátel ze šlechty" a širší veřejnosti.

Takové domýšlivé vystupování je skutečně k smíchu. V tom podlézavém článku „Portrét Dámy" v magazínu Esence z února 2018, je napsáno, že Dominika „překvapuje energií a opravdovostí (...) je těžké uvěřit, že se nenarodila s modrou krví. (...) má aristokratické držení těla a elegantní pohyby". Tento lichotivý článek – vlastně nevědomá parodie – se Dominice natolik zamlouvá, že si jej přetiskla do své okázalé webové stránky kolowrat.cz.

Domýšlivý kluk, sledující příklad své matky, se v knize (str. 181) pompézně představuje jako „Vnuk, jež [můj otec, jeho dědeček] si tolik přál (...) přisel na svět symbolicky na den sv. Václava, 28. září 1996. (...)". Snad to Duch Svatý sám předzvěstil. A také si udělil fiktivní titul „hlava rodu v Čechách".

Hloupé a směšné žvásty. Ale kdyby otec teď věděl, co tihle uchazeči udělali v knize s jeho vlastenecky podloženým jménem, považoval by to za velkou urážku. V hrobě by se obracel. To všechno dokazuje, že mimo biologického spojení důvodem toho, že Dominika sbalila Tomáše, Dominika a její kluk nemají s mým otcem nic společného.

Tak zatím ten rukopis sedí ve slepé uličce. Snad se toho konce, aktuální vydání knihy, nedožiju. Proto je čas odhalit, co se ta dvakrát přejmenovaná a veřejně přetvařující se paní Perutková snaží klamně zakrýt.

Jak to šlo u soudu

Otázka, zda jít k soudu, bohužel dále prohloubila trhlinu v rodině. Do dění vstoupil prostřední bratr Ernest.

Před převratem, Ernest ve Spojených státech životem dlouho bloudil. Mnoho let posedle psal, přepisoval, upravoval, a dále přepisoval svou smyšlenou „*autobiographical novel*" (autobiografický román), jak tu svoji práci on jednou sám nazval. Opakovaně byly jeho rukopisy nakladatelstvími zamítnuty.

Převrat a restituce byly pro Ernesta jakési nanebevzetí. S využitím našeho historického jména si v Čechách pořídil překlady svých rukopisů do češtiny a úspěšně vydal tři varianty svých „Zpovědí". Zase se naučil česky. Autogramiády, rádio, televize, noviny, a oslovení jako pan hrabě mu přinesly kýženou publicitu a uznání, o kterém vždy sníval. Veřejně rozdával rozumy, a dokonce prohlašoval, že má spojení s neznámými vesmírnými silami. Přitom ochotně narukoval jako přísluhovač o 8 let mladšího Tomáše. Ten mu v Praze poskytl pobyt ve vile na Barrandově a také mu nabídnul byt v Na Příkopě 17. Pak když mu Tomáš sdělil v září 2003, že biopsie ukazovala rakovinu plic, Ernest hned tajně

přispěchal ze Spojených států a smlouvou si zajistil ten pěkný byt o rozměru 99 m² na 20 let za 1 Kč ročně. Také zajistil, abych se nedozvěděl, až koncem dubna 2004, že Tomáš umírá.

Ernest podporoval majetkové převody na Tomáše. Úkolován Tomášem, Ernest také zastrašil naše dvě sestry ve Spojených státech, aby akceptovaly bídnou částku pro vyrovnání svých dědických nároků. Vyhrožoval jim, že když nabídku neakceptují, Tomáš nabídku stáhne a nechá je na holičkách. Dokonce tak i naléhal na naši sestru Evu a jejího manžela právě, když jim zemřel (+37) syn Brian na lymfom. Eva sama zemřela v roce 2000 na rakovinu.

Tak jsem šel k soudu sám. Pustil jsem se do toho v lednu 2001 a pokračoval u pěti soudů na třech stupních až do dubna 2011, pokaždé s neúspěchem. Soudy účelově schválily fait accompli převodu majetku na Tomáše.

Konkrétně, v poslední věci, při druhém odvolání k Městskému soudu, se jednalo o neplatnost převodu lesů dne 22.12.1995 a 12.1.1996. Otázky byly, zda byl otec tenkrát schopný dle ust. § 38(2) o.z. k právním úkonům převádějícím ty lesy na Tomáše, a dále zda tyto převody byly neplatné dle ust. § 39 o.z. pro obcházení ust. § 479 o.z. zaručujícího povinné dědické podíly. Ty převody fakticky tak jasně obcházely tento zákon, že jediné jak to snad mohlo být jasnější bylo kdyby přímo do smluv bylo vepsáno „účel této smlouvy je obcházet ust. § 479 o.z.“

Městský soud ve svém rozsudku proti mně účelově, ale tak nepřesvědčivě směřoval k závěru zůstavitelově schopnosti, že ten soud sám cítil nutnost nějak posilnit ten závěr schopnosti. Tak přidal na váhu svoji údajnou úctu k mrtvému. Taková úcta ovšem má místo v pohřebnictví, ale nemá mít důkazní váhu tam, kde si všichni mají být před právem rovni.

Pak, aby Městský soud zneutralizoval nebo oprávnil obcházení dědického zákona – nemohl říct, že ten zákon nebyl obcházen – soud poukázal na ust. § 484 o.z. jako na příslušnou nápravu. Ust. § 484 o.z. stanoví započtení dřívějších darů, aby se dědictví rovnoměrněji rozdělilo. Ovšem poukázat na princip rovnoměrnosti v ust. § 484 o.z. jako něco opravňující vytunelování dědictví a ošizení sourozenců prostě ignoruje text a smysl ust. § 39 o.z. a tedy je úplně perverzní a absurdní.

Navíc, paradoxně a dále perverzně, soudu údajná úcta k 98 let starému otci a dědečkovi ho souběžně nařkla nejenom z nespravedlnosti vůči svým dětem, ale z de facto vydědění všech svých 11 vnoučat, kterými se pyšnil.

To všechno mne přesvědčilo, že nemá smysl dále u soudu pokračovat. Tak jsem si jenom nárokoval můj zákonný dědický podíl. To, co v tom vytunelovaném dědictví však zůstalo, bylo jenom to, co Tomáš a spol. ve svém spěchu přehlédli nebo nestihli nebo nechtěli.

Jelikož to bylo jasně méně než 10 % původní hodnoty celého dědictví, byl jsem úředně stanoven jako otcův jediný dědic. Ironie jako něco ve filmu od Miloše Formana.

To, co v dědictví zůstalo, byly převážně restituční nároky, které byly předloženy za otcova života, ale ještě nevyřízené. To vyřízení vyžadovalo haldu práce, ze strany úřadů a ze strany mojí a mých zástupců. Na rozdíl od výkonu soudu, úřady pracovaly chvályhodně. Během pěti let mi bylo vydáno asi 242 ha velkého množství pozemků, roztroušených po Tachovsku a jinde. Mnohem menší byl rozměr těch, které nemohly být vydány a úřad zaplatil náhrady stanovené a dohodnuté na základě znaleckých posudků. Nemovitosti a náhrady se mi pak podařilo zpeněžit.

To, co mi tak přišlo z dědictví po otci, byl majetek značný, ale značně menší než 10 % ceny celého původního dědictví. Slouží mi to dobře pro školné pro moje vnoučata. Na druhé straně jsem obci Košťálov daroval k veřejně prospěšným činnostem moji zděděnou tamější vilu, kde jsme bydleli během druhé světové války. Také jsem potvrdil, že zřícenina hradu Přimda má nadále patřit českému státu a zůstat ve správě Národního památkového úřadu.